

ninger, der foreligger overfor Offentligheden, nemlig dette, at Ministeren gav et Paalæg, at Dommeren svarede, at det vilde han ikke rette sig efter, og at Ministerens Paalæg derefter blev frafaldet. Det er de Kendsgjerninger, jeg holder mig til, og paa Grundlag af hvilke jeg opbygger det, jeg her har sagt, og aldeles afgjort vilde jeg være en Modstander af, at man skulde lovfæste en saadan Ordning. Jeg maa være enig med de ærede Medlemmer, der har talt, og som har fundet det rigtigt, at Disciplinarmyndigheden overfor Dommerne i alle Tilfælde er hos de højere Dommere.

Sundbo: Jeg vil først gøre en Bemærkning om en Fejl i Landsrettens Praksis, en Fejl, som sandsynligvis kan rettes administrativt, men som i hvert Fald bør rettes. Det hændte forleden i den bekendte Kæmner Jarling Sag, at da Undersøgelsen af denne Sag endelig var sluttet ved Retten i Esbjerg, afsagde Dommeren den Kendelse, at Kæmneren, der som bekendt har bedraget Kommunen for ca. 160 000 Kr., skulde blive siddende i Arresten, indtil Dommen faldt. Denne Kendelse blev appelleret til Landsretten, og Landsretten underkendte Kendelsen og telegraferede straks til Politimesteren, at Jarling skulde gives fri, hvilket da ogsaa skete. Men nogle Timer senere kom der Kontraordre om, at han skulde holdes fast og eventuelt fængsles igen, hvis han var løsladt, for Statsadvokaten vilde forespørge Justitsministeriet, om Sagen skulde appelleres til Højesteret. Derefter sad sigtede igen 8—10 Dage, inden det blev klarret, om Sagen skulde appelleres eller ikke. Justitsministeriet kendte imidlertid for Ret, at den ikke skulde appelleres, og saa blev han løsladt.

Nu er det ikke, fordi jeg har stor Medlidenhed med denne Kæmner. Han har gjort alt, hvad han kunde for at trække Sagen ud i $1\frac{1}{2}$ Aar til ingen Verdens Nytte. Men for Princippet synes jeg, det er en forkert Ordning, for det kunde jo ogsaa træffe en uskyldig, som ikke burde underkastes den Tortur, som det maa være for ham saavel som for hans Familie, at han bliver løsladt, og det hedder sig, at han er færdig, og saa bliver han sat fast igen og maa sidde en halv Snes Dage. Der maa være en Fejl ved Ekspeditionen her. I Stedet for, at Landsretten telegraferer til Politimesteren, at sigtede skal løslades, bør der telegraferes til Statsadvokaten, og han burde saa træffe Bestemmelse om, hvorvidt Sagen skal ap-

PELLERES, og derefter meddele Politimesteren, om Manden skal løslades. En saadan eller en lignende Ordning bør træffes, da den nuværende Ordning er den ringeste, der kan være.

Jeg vil dernæst gøre et Par Bemærkninger om Spørgsmaalet Søndre Landsret. Jeg har fra denne Plads, da Sagen sidst var fremme om Bevarelsen eller Afskaffelsen af Søndre Landsret, udtalt mig imod Søndre Landsret, og navnlig imod, at Ribe Amt, som der den Gang var Tale om, skulde henlægges under denne Domstol, idet jeg var ganske overbevist om og havde bestemte Vidnesbyrd ude fra mine Vælgere om, at de ikke følte Trang til at komme fra Viborg Landsrets Omraade til Søndre Landsrets Omraade; og jeg tror at turde forsikre, at hvis der fremdeles er Tale om, at Ribe Amt skulde henlægges under Søndre Landsret, vilde vi meget betakke os for at komme under denne mindre Domstol i Stedet for den større, Viborg Landsret. Men det forekommer mig, at saaledes som den højtærede Justitsminister nu har forelagt Forslaget, findes der mange formildende Omstændigheder.

For det første bliver det ikke saa dyrt som tidligere, og for det andet er der den formildende Omstændighed, at denne Søndre Landsret, hvis den bevares, skal holde Ting baade i Sønderborg og i Odense, saaledes at Befolkningen i de to Landsdele i hvert Tilfælde kan blive dømt af deres egen lokale Domstol. Og under Forudsætning af, at det maatte blive almindeligt, at Landsretterne sætter Retten ude paa Aastedet eller deromkring, hvor der er Tale om større Sager, har jeg for mit Vedkommende intet imod, at Søndre Landsret bevares.

Men jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa, at saaledes som Ordningen er nu, er Vestjylland overordentlig uheldigt stillet. I hele Vestjylland fra Thisted til Tønder er der ikke noget Nævningeting, og man skal altsaa ved større Sager, der skal paadømmes af Nævninger, hen til Østkystens Byer. Det er Halvdelen af hele Jyllands Befolkning, der paa den Maade skal rejse langt fra det Sted, hvor de lokale Domstole sidder, og det er i højeste Grad uheldigt, at det er den Landsdel, der har de længste Veje til Viborg eller andre Steder, hvor Retten skal sættes, der ikke selv har noget Nævningeting. Jeg mener derfor, der bør træffes en Ordning, saaledes at større Sager kan paadømmes i højere Grad end hidtil ude paa